

NOI ĐÃ VÀ ĐANG CHẤP CÁNH NHỮNG ƯỚC MƠ

Ths. Hà Thị Bích Ngọc, Bộ môn Chế biến

Mỗi một con người tại một thời điểm đều có những ước mơ, hoài bão và họ đều rất cố gắng để đạt được những ước mơ đó. Tôi xin nhấn mạnh, ước mơ hoàn toàn khác so với tham vọng.

Rời giảng đường đại học với tấm bằng đỏ trên tay, tôi có hai ước mơ mà tôi nghĩ rất dễ để trở thành hiện thực nếu mình thật sự cố gắng. Một là được trở về Hải Phòng làm việc, vì tôi vốn sinh ra và lớn lên nơi đây và tôi rất yêu mảnh đất này, mặc dù cũng có một hai lời giới thiệu giúp tôi nếu tôi ở lại Hà Nội, nhưng tôi đã quyết định phải trở về. Tuy nhiên, có phần mâu thuẫn vì ước mơ thứ hai của tôi là được tiếp tục học cao học tại Trường ĐH KHTN, vì nơi đây là môi trường học tập nghiên cứu rất lý tưởng, khi tôi biết Nhà trường xét duyệt cho tôi được chuyển tiếp cao học.

Tôi thật may mắn khi đã nộp đơn thi tuyển, và trúng vào Trường Đại học Dân lập Hải Phòng làm giảng viên, thật sự với tôi cuộc đời này như thể toàn màu hồng vì lúc ấy tôi chỉ suy nghĩ đơn giản tôi làm giảng viên, được dạy cho sinh viên những gì tôi được học khi ngồi trên ghế giảng đường, lại còn được thỏa mãn ước mơ được học tập, tôi tự nhủ: “Chà! Thật chẳng còn đâu bằng.” Tôi còn nhớ như in buổi gặp mặt đầu tiên với các lãnh đạo Nhà trường, tôi đã rất tự tin khi đưa ra câu hỏi với GS.HT Trần Hữu Nghị, rằng tôi có được tạo điều kiện đi học tiếp ngay không, tôi thật sự thấy bất ngờ về câu trả lời của GS.Hiệu trưởng. Và đến tận bây giờ, tôi biết GS. Hiệu trưởng vẫn giữ nguyên câu trả lời đó như một triết lý luôn luôn đúng. Tôi đã vừa làm vừa học và nghiên cứu. Tuy số thời gian đứng lớp còn ít nhưng tôi thấy rất vui vì sinh viên hoàn toàn hài lòng với bài giảng của tôi.

Tôi thấy rằng không ở một môi trường làm việc nào lại tạo điều kiện cho cán bộ, giảng viên, công nhân viên phát triển về chuyên môn như nơi đây, vậy thì tại sao ta từ chối, tại sao ta thờ ơ, vì rút cho cùng như người cha thân yêu của tôi đã động viên tôi rằng: “Thầy đã tạo điều kiện cho con học tập thì con phải cố gắng, vì nói cho cùng học là ấm vào thân”, tôi thấy đúng như vậy và càng ngày tôi càng thấm thía.

Tôi luôn luôn nỗ lực và phấn đấu. Dưới sự hướng dẫn của PGS.TS. Nguyễn Văn Mùi, một người thầy rất tận tình, giỏi về chuyên môn, có mối quan hệ rất tốt với các GS, PGS, TS đầu ngành. Thầy đã giúp tôi hoàn thành nghiên cứu để bảo vệ cao học với kết quả xuất sắc để từ đó tôi nhận được quyết định chuyển tiếp nghiên cứu sinh. Được sự

quan tâm tạo điều kiện của GS. HT. Trần Hữu Nghị cùng ban lãnh đạo nhà trường, tôi tiếp tục học nghiên cứu sinh.

Để giải quyết bài toán kinh phí cho nghiên cứu đề tài luận án tôi đã cùng Thầy hướng dẫn bàn bạc, suy nghĩ hướng giải sao cho có được đáp án chuẩn nhất, và một việc rất đúng đắn lúc bấy giờ đó là Thầy trò chúng tôi đã thực hiện viết đề cương xin đề tài của Bộ Khoa học Công nghệ dành cho Phòng Thí nghiệm trọng điểm Đại học Khoa học Tự nhiên. Đề tài được phê duyệt, vậy là tôi và nhóm nghiên cứu đã có kinh phí để thực hiện đề tài, đúng như các cụ đã dạy “có bột mới gột nên hồ”.

Tôi thấy mình đã quá may mắn khi có được người hướng dẫn như Thầy tôi, đến giờ phút này, khi Thầy tôi đang ốm, tôi vẫn thấy tôi không bao giờ phải thốt lên hai chữ: Giá như... Vì suốt 7 năm qua tôi đã biết được nhiều người, biết được nhiều điều, biết được nên và không nên làm gì khi phải giải quyết vấn đề, vì vượt ra khỏi phạm vi phòng thí nghiệm, chúng tôi không làm việc đơn độc, mà chúng tôi luôn phải liên kết, làm việc tập thể, làm việc theo nhóm. Nếu chỉ thiếu tinh tế một chút, mọi việc coi như sẽ hỏng. Không còn nhận được sự giúp đỡ trực tiếp nhưng Thầy đã là chỗ dựa tinh thần rất lớn cho tôi vượt qua những khó khăn, có những lần gần như bị stress hoàn toàn, tôi đã đến gặp Thầy, không giống như trước được than thở kể lể với Thầy mọi việc vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe và bệnh tai biến của Thầy, tôi đã kể rất nhiều chuyện vui, thầy trò lại ngồi cười thật sảng khoái, và tôi như được tiếp thêm sức mạnh. Lần nào gặp Thầy cũng là công việc rất tốt, rất ổn, rất thuận lợi. Tôi đã hiểu như thế nào là vượt qua chính mình.

Nhìn lại con đường học tập của mình, tôi đã bảo vệ thành công luận văn cao học sau khi sinh con đầu 01 tháng, lần sinh thứ hai của tôi cũng vào thời điểm tôi học nghiên cứu sinh, Thầy hướng dẫn tôi nhiều khi đã nói đùa, cô toàn sinh với đề. Nhưng hơn ai hết Thầy tôi là người hiểu những người nghiên cứu như chúng tôi cũng không nên để những rủi ro hay nói đúng hơn là những tai nạn nghề nghiệp gây ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình, khi xung quanh môi trường làm việc của chúng tôi có những chất cực độc, chỉ sơ sẩy cũng để lại hậu quả khôn lường.

Trong tất cả chúng ta ngồi đây, mỗi người có một công việc riêng khác nhau, có chuyên ngành học tập có thể cũng không giống nhau, nhưng chỉ những người nghiên cứu về khoa học thực nghiệm mới thấy thấm thía những áp lực mà họ đang trải qua, vì áp lực đối với họ không giống như đối với những người nghiên cứu lý thuyết. Họ phải học tập trung, phải đến phòng thí nghiệm, phải chấp nhận những thất bại không chỉ một lần.

Nhưng đối với chúng tôi, chúng tôi lại cảm thấy rất bình thường khi phải đối mặt với sự thất bại, vì chính nó giúp cho chúng tôi động não nhiều hơn, linh hoạt hơn khi đối diện và giải quyết mọi vấn đề sao cho thật ổn mới thôi.

Và châm ngôn làm việc của tôi là : Áp lực chính là động lực, khi trải qua áp lực mới thấy ta học được rất nhiều điều.

Ngoảnh đầu nhìn lại những công việc đã và đang làm tôi thấy tự hào về những gì mình đã làm được, dẫu chưa phải là nhiều. Trong tôi luôn đọng lại câu hỏi của Giáo sư Hiệu trưởng, học xong quay về trường tôi sẽ làm gì, tôi luôn hiểu và luôn biết mình sẽ phải làm gì để đền đáp với sự ưu ái cũng như sự tạo điều kiện của Nhà trường. Vì tôi hiểu rằng để có được ngày hôm nay, ngoài sự cố gắng nỗ lực của bản thân, tôi còn nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều người, nhất định trong lời cảm ơn Luận án TS của tôi sẽ không thể thiếu họ.

Dẫu hiểu rằng những điều ta biết chỉ là hạt cát, tôi vẫn muốn chúng ta hay gom nhặt những hạt cát mới dù ở bất kỳ nơi đâu, thời điểm và hoàn cảnh như thế nào.

Và tôi hiểu rằng nơi đây đã và đang là nơi chấp cánh ước mơ cho bất kể ai muốn vươn xa hơn.

Hải Phòng, tháng 3/2011